

La vida monàstica, una vida per compartir

Dm, 30/06/2020 per Maria del Mar A...

[Des de Sant Benet](#)

Tot i que la literatura i el cinema han presentat els monestirs com a llocs tancats i plens de misteris, en realitat, la vida monàstica és una vida per compartir.

Aquests dies estic a la Santa Família de Manacor. La comunitat de la Santa Família viu, treballa, estima i prega a Manacor com a benedictines des del 1969. La nostra vida, senzilla, es confon amb la dels nostres veïns i veïnes. Cuidem la terra, fem confitures, oferim la nostra hostatgeria, la nostra amistat i compartim la nostra pregària i la nostra recerca de Déu. La vida monàstica no es caracteritza pel seu caràcter extraordinari, sinó, més aviat, si va bé, per la seva senzillesa.

La vida monàstica, fenomen comú a diferents tradicions religioses i filosòfiques, reuneix persones que centren la seva vida en l'Absolut, el Misteri, Aquell/a que nosaltres anomenem Déu.

La vida monàstica és, per això, un recordatori que la persona humana té el seu origen, el seu límit i la seva plenitud dintre seu i alhora més enllà d'ella mateixa. Timothy Radcliffe, dominic, comentava que la vida monàstica és com una parada d'autobús. El fet de veure que hi ha gent esperant l'autobús ens fa pensar que un autobús passarà per allà. El fet que hi hagi persones vivint en un monestir fa pensar en un Déu que dóna raó de l'opció vital d'aquestes persones.

I trobo interessant la imatge de la parada de l'autobús perquè a la vida monàstica parlem de "recerca de Déu", i no de "coneixement o possessió de Déu". Qui espera l'autobús no és la propietària de l'autobús, ni necessàriament el mecànic que coneix perfectament com és i com funciona; és algú que està allà perquè creu que l'autobús passarà. El monaquisme, igualment, no és tan per a persones que posseeixen Déu o coneixen perfectament Déu, sinó per a persones que desitgen i tenen raons per creure i esperar en Déu.

La vida monàstica, la que vivim als monestirs i la que viuen totes les persones que cerquen Déu, és una manera de viure que sosté el desig de Déu i els nostres interrogants, permetent-los créixer creant així una gran obertura, un gran espai que possibilita rebre grans respostes. Quan més gran és la pregunta, més gran és possible que sigui la resposta. Fins a la Resposta en majúscula, Déu.

Per això la vida monàstica és per compartir. Perquè és un recordatori que la vida, tal com és, està creada per a l'amor, com a recordatori que sostenir les grans preguntes i el desig de Déu ens obre a Déu, recordatori que podem viure amb radicalitat, del tot, el nostre desig més profund. I que per tot això, cal començar amb senzillesa, cada dia.